

Такий чужий

і раптом — неминучий!

Химери хмар задушать горизонт.

Земля вдихне глибинно і жагучо

на вишняках настояний озон.

Мені нестерпно, душно, передгрозно.

Ліловим чадом туманіє без.

Гудуть ліси, риплять дубові кросна,

парчеву зливу виткавши з небес.

Лягла грози пульсуюча десниця

на золоте шаленство голови.

Мені, мабуть, ніколи не досниться

сліпучий спалах чистої жаги.

Гроза мені погрожує громами,

закутий біль спинає на диби.

Нехай смакують почуття гурмани,

а ти стихія — любиш, так люби!

Чи ще тебе недоля не намучила?

Чи не сліпить грозою ткани ніч?

Люблю.

Чужого.

Раптом — неминучого,

тужу тонкою млістю передпліч.